

РЕШЕНИЕ

№ 6607

гр. София, 31.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 03.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8541** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8, срещу Ревизионен акт № 20001111382 / 06. 04. 2012 г., на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1603 / 04. 07. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото. Представя писмени бележки. Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, с ново наименование Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1004608 от 02. 06. 2010 г., изменена със ЗВР № 1007190 / 24. 08. 2010 г., издадени от Ц. Н. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-6 / 05. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за

периода 01. 12. 2008 г. – 31. 03. 2010 г. Ревизията е следвало да приключи до 08. 10. 2010 г. Със Заповед № 1000613 / 06. 10. 2010 г. ревизионното производство е спряно и е възобновено със Заповед № 1111382-В/ 03. 10. 2011 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1111382 от 06. 01. 2012 г., връчен на управителя на дружеството на 18. 02. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1111382 / 16. 01. 2012 г., е определена Н. В., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № 20001111382 / 06. 04. 2012 г., връчен на управителя на дружеството на 17. 04. 2012 г.

С жалба вх. № 53-06-1087 / 27. 04. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1603 / 04. 07. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е частично потвърден. Решението е връчено на 11. 07. 2012 г.

С жалба вх. № 53-00-621 / 11. 07. 2012 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № 20001111382 / 06. 04. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената част с Решение № 1603 / 04. 07. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., на жалбоподателя [фирма], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 202 000 лв. и съответните лихви за просрочие по фактури издадени от [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, във вр. с чл. 25 от ЗДДС, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 78 000 лв. по фактура № 104 / 26. 02. 2010 г. с предмет „аванс по договор за строителство и реконструкция на сграда-културен паметник [населено място]”, издадена от [фирма].

В хода на ревизията, на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като в указания срок са представени част от изискваните документи, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2214-1004608-1 / 28. 09. 2010 г. От доставчика са представени копие от процесната фактура, без документ за извършено плащане (копие от фискален бон е представен от жалбоподателя), копие от договор за строително-монтажни работи от 01. 02. 2010 г.,

оборотна ведомост и хронологични регистри.

Видно от договора за СМР от 01. 02. 2010 г. [фирма], в качеството му на възложител, е възложило на [фирма], [населено място], в качеството му на изпълнител, да извърши срещу заплащане всички строителни и монтажни дейности по укрепване, реконструкция и довършителни работи на сграда паметник на културата, находяща се в [населено място]. Общата цена на договора е 567 320 лв. без ДДС, като 390 000 лв. без ДДС се заплащат авансово в едномесечен срок от подписване на договора. Срока за изпълнение на договора е 01. 05. 2011 г.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесната фактура е отразена в дневника за продажби и в справката декларация по ЗДДС за съответния период, като са заверени съответните сметки. Налице е също така документ за извършеното плащане, а именно фискален бон за сумата от 468 000 лв. по фактура № 104 / 26. 02. 2010 г.

Видно от допълнителното заключение на вещото лице, на базата на представените договори за заем между А. П. П. (съпруга на управителя на дружеството жалбоподател), се установява, че към датата на издаване на процесната фактура [фирма] е разполагало с налични парични средства в размер на 703 416 лв.

Съдът въпреки наличните по делото писмени доказателства и така посочените основно и допълнително заключение по приетата съдебно – счетоводна експертиза, намира че по делото не се доказва извършването на реална, респективно облагаема доставка.

По делото действително е представено (стр. 308) свидетелство за регистрация на фискално устройство вх. № [ЕГН] / 08. 12. 2009 г., собственост на [фирма], както и фискален бон за сумата от 468 000 лв. Представения (стр. 626 от папка № 3) фискален бон, обаче не съдържа необходимите реквизити, регламентирани в чл. 26, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. В конкретния случай липсва както пореден номер на касовата бележка (т. 3), така и индивидуални номера на ФУ и фискалната памет (т.11), за да се провери дали тази касова бележка е издадено от регистрираното фискално устройство.

Следва да се отбележи, че вещото лице не е открило доставчиците и проверка не е извършвано в тяхното счетоводство, за да се установи, дали записванията в представените извадки от счетоводните книги са част от редовно водено счетоводство, както и да се установи дали има издавани дневни финансови отчети за реализираните продажби.

В същото време, по делото са представени няколко договори за заем от страна на А. Г. на [фирма] и записи на заповед за съответните суми, като видно от удостоверение от ТБ [фирма] на Г. има разрешен банков кредит от 1 441 280 евро. Представените договори за заем обаче са частни писмени документи, които не доказват действително получаване на сумите. Действително съобразно заключението на вещото лице, сумите са отразени по сметка – каса и сметка – получени краткосрочни заеми, но според съда, това не доказва реалното предаване на сумите. Всички заеми са предоставени в брой въпреки големия размер на сумите, като няма данни след това същите да са преведени по сметка на дружеството, което е видно от представените (стр. 163-167) извлечения от сметките на дружеството, освен 300 000 евро на 09. 12. 2009 г., които очевидно са послужили за покупката на недвижимия имот в Р.. От друга страна заемодателя и законния представител на заемателя са свързани лица, поради което

съдът намира че не са налице достатъчно доказателства за предаване на заемната сума. Видно от декларацията на А. П. (стр. 219), дружеството не е изплатило лихви по кредита, въпреки че така лихва е уговорена в договорите за заем, като освен това няма доказателства че заетите суми са върнати, въпреки че е договорен едногодишен срок за това.

От друга страна, макар и в договора за СМР да е предвиден срок за изпълнението му до 01. 05. 2011 г., по делото няма доказателства, че същия е изпълнен и въобще че са извършвани някакви строително монтажни работи. От друга страна въпреки, че няма доказателства за извършваната дейност, няма и доказателства че от страна на жалбоподателя е поискано разваляне на договора и връщане на авансово платената сума, което сочи липсата въобще на договорни отношения или тяхната привидност.

Всъщност по делото няма представени никакви доказателства и пояснения в какво точно се състоят тези дейности по укрепване, реконструкция и довършителни работи на сграда паметник на културата, какъвто е предмета на договора от 01. 02. 2010 г. От друга страна по делото са представени множество документи свързани с изготвяне на оценка за съответствието на проектната документация със съществените изисквания към строеж: „реставрация, адаптация и пристройка на паметник на културата в [населено място], [улица], изготвени по искането на собственика – [фирма], преди продажбата на този имот на жалбоподателя. Изготвената документация е съгласувана от националния институт за паметниците на културата, в съответствие с чл. 20, ал. 4 и чл. 21 от Закона за паметниците на културата и музеите (отм.). В същото време, няма никакви документи от страна на новия собственик, свързани с промяна на документацията, включително по отношение на това какво ще се извършва, както и възложителя, изпълнителя или консултанта, в съответствие с изискванията на Закона за културното наследство.

При това положение, независимо, че се касае за фактура за авансово плащане, съдът намира че не е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, тъй като от една страна не са налице достатъчно данни за извършеното плащане, а от друга страна от от значение за определянето на предварителното плащане като авансово плащане, е съществуването на реална възможност за доставчика, за изпълнението на доставката. Доколкото не са налице доказателства, че доставчика е разполагал с възможности за извършването на строително монтажните работи, за които има издадена фактура, води до липсата на облагаема доставка, като в този смисъл е и Решение № 4781 от 05.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6560/2012 г.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 124 000 лв. по фактура № 002...2085 / 24. 03. 2010 г., с предмет „проектиране, доставка, полагане – вътрешно и външно с естествен камък на обект паметник на културата [населено място] – по договор”, издадена от едноличния търговец.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания адрес за кореспонденция, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2214-1004608-2-1 / 06. 03. 2011 г.

От страна на жалбоподателя са представени копие от процесната фактура, без документ за извършено плащане, копие от договор за доставка и монтаж от 01. 02. 2010 г. с анекс към него и разходни касови ордери.

Видно от договора за СМР от 01. 02. 2010 г. [фирма], в качеството му на възложител, е възложило на [фирма], [населено място], в качеството му на изпълнител, да проектира вътрешен дизайн, достави, извърши необходимите подготвителни действия и постави облицовъчен естествен камък от Италия на обект паметник на културата [населено място], съгласно спецификация – приложение № 1. Общата цена на договора е 719 233,67 лв. без ДДС, като 620 000 лв. без ДДС се заплащат до 30. 04. 2010 г. Срока за изпълнение на договора е 01. 10. 2011 г., като с анекс от 01- 09- 2010 г., срока е удължен до 30. 11. 2010 г.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесната фактура е отразена в дневника за продажби и в справката декларация по ЗДДС за съответния период, като са заверени съответните сметки. Налице са също така разходни касови ордери от страна на жалбоподателя и фискални бонове общо за 744 000, колкото е стойността на фактурата с ДДС.

Видно от допълнителното заключение на вещото лице, на базата на представените договори за заем между А. П. П. (съпруга на управителя на дружеството жалбоподател), се установява, че към датата на издаване на процесната фактура [фирма] е разполагало с налични парични средства в размер на 794 663 лв.

Съдът въпреки наличните по делото писмени доказателства и така посочените основно и допълнително заключение по приетата съдебно – счетоводна експертиза, намира че по делото не се доказва извършването на реална, облагаема доставка.

По делото действително са представени фискални бонове за извършено плащане, но видно от справка (стр. 345) и писмо на НАП (стр. 317) [фирма], няма регистриран касов апарат. При това положение остава неясно откъде са издадените фискални бонове и доколко те отразяват действително извършено плащане.

В същото време издадените от страна на [фирма] разходни касови ордери са с получател Виден Г. (управителя на дружеството жалбоподател), поради което не става ясно как физическото лице е предало сумите на доставчика.

По делото също така не става ясно, доколкото няма представени никакви доказателства в тази насока, какво е проектирал едноличния търговец, по какъв начин е доставил от Италия облицовъчния естествен камък и как същия е положен.

Не е ясно къде е получена стоката, как е доставена, за чия сметка са транспортните разходи, кой ги е извършил и откъде доставчика се е снабдил със стоката.

В същото време, по делото е представен РА № [ЕГН] / 14. 12. 2010 г. издаден на [фирма], като видно от същия за м. 03. 2010 г., не е извършена корекция на начисления данък, но това не променя изводите на съда за липсата на доставка, като в този смисъл е и решението на СЕС по дело С-642/11. В същото време е констатирано, че нито в този, нито в предходен период данъчния субект е извършвал реална икономическа дейност. Касае се единствено за префактуриране при липсата на стоков и паричен поток, като фактурите издадени от едноличния търговец не документират данъчно събитие, което да бъде предмет на облагане с ДДС, поради което за получателя по фиктивната доставка не възниква право на данъчен кредит.

При това положение съдът намира, че наличието на фактура, не доказва наличието на

реално осъществени облагаеми доставки.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], срещу Ревизионен акт № 20001111382 / 06. 04. 2012 г., на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1603 / 04. 07. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ“-С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 490 (четири хиляди четиристотин и деветдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: